

Pécsi Ítéltábla

Pf.III.20.015/2020/4. szám

A Pécsi Ítéltábla a Jogi_képviselő1 ügyvéd (cím3.) által képviselt felperesnek (cím2.) - a Jogi_képviselő2 jogtanácsos által képviselt alperes (cím1.) alperes ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása és sérelemdíj megfizetése iránt indított perében a Pécsi Törvényszék 2019. november 14. napján kelt 15.P.21.010/2017/52. számú ítélete ellen az alperes részéről 53. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés és a felperes részéről Pf.3. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét – fellebbezett részében – részben megváltoztatja, az alperes által fizetendő sérelemdíj összegét 800.000 (nyolcszázezer) forintról 2.000.000 (kettőmillió) forintra felemeli.

A felperes által fizetendő elsőfokú perköltség összegét 150.000 (százötvenezer) forintra leszállítja, míg az alperes által a Pécsi Törvényszék Gazdasági Hivatala felhívására fizetendő, előlegezett költség összegét 14.085 (tizennégyezer-nyolcvanöt) forintra felemeli.

Ezt meghaladóan tekinti a keresetet elutasítottnak, az elsőfokú bíróság ítéletét az ezen felüli fellebbezett részében helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült költségét mindegyik fél maga viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint felperes a cím. szám alatti ingatlanban lakik. 2016. december 12-én 14 óra körül az ingatlannal szemben található telken Név traktorral mélyszántást végzett. Munka közben észlelte, hogy a felperes ittas állapotban a háza kerítése előtt áll és kezében egy maroklőfegyvernek látszó tárggyal irányába hadonászik

és kiabál. Név1 kiszállt a traktorból, hogy megnyugtassa a felperest, el fogja takarítani a sarat, amelyet a szántással az útra hordott, erre a felperes közölte, hogy ő rendőr és engedélye van a fegyverre. Név1 megijedt, átment telekszomszédjához, Név2-höz és értesítették a rendőrséget.

A rendőrség 2016. december 12-én 15 óra 05 perckor érkezett a helyszínre, a felperes ekkor már a házában tartózkodott. Tanú1 rendőrőrmester hangos bemondón felszólította a felperest, hogy jöjjön ki a házból. A felperes többszöri felszólítást követően tett csak eleget a felszólításnak, de az udvarban állva a kezét a háta mögött tartotta, ekkor tanú2 rendőr főtörzsőrmester felszólította a felperest, hogy tegye fel a kezét, menjen ki az utcára, különben kényszerítő eszközt kell vele szemben alkalmazni. Ekkor a felperes a kezét a zsebébe tette, mire tanú2 felszólította többször, hogy vegye onnan ki, a felszólításnak nem tett eleget, annyit mondott csak, hogy engedélye van a fegyverre és az a zsebében van. Ekkor tanú3 rendőr őrmester elővette a szolgálati lőfegyverét, azt maga elé tartotta, de nem helyezte tűzkész állapotba, és miután a felperes a további felszólításoknak sem tett eleget, tanú2 két társával együtt átugrott a kerítésen a felperes elfogása és előállítása céljából. Ekkor a felperes kivette a zsebéből a fegyvert, azt földre helyezte, majd mikor látta, hogy a rendőrök felé közelítenek, a fegyver irányába hajolt, ezért az intézkedő rendőrök a lehetséges támadás megakadályozása érdekében vele szemben testi kényszert alkalmaztak. Falhoz szorították és kezét hátra bilincseltek. A felperest a betonozott járdán földre vitték, ruházatát átvizsgálták, ennek során a felperes a térdére esett, ezt követően az intézkedő rendőrök a felperest a házába kísérték, ahol egy székre ültették. Mindeközben a felperes rosszul lett, közölte, hogy nem kap levegőt, nem tud lábra állni, ezért az intézkedő rendőrök mentőt hívtak. A mentőápoló asztmarohamot diagnosztizált, injekciót, oxigént adott. A felperes jobban lett, a további orvosi ellátásról lemondott. Ezt követően a felperes újabb rohamot kapott, ezért a rendőrök visszahívták a mentősöket, akik még a közelben tartózkodtak, így a felperest rövid időn belül ellátásban részesítették, majd beszállították a Egyetem Központ Sürgősségi Osztályára, ahol 2016. december 12-én 16 óra 48 perckor kezdték meg a felperes kezelését. Az elkészült röntgenfelvétel a bal sípcsont külső nagygyumó friss törését mutatta. Az alperes beosztottja 2013. december 13-án 0 óra 35 perckor a sürgősségi osztályon tájékoztatta felperest jogairól és kötelezettségeiről, panasszal a felperes nem kívánt élni.

A felperes kezelőorvosa a diagnózis szerinti törésre tekintettel javasolta az osztályos felvételt, műtéti ellátást, azonban a korábbi kórelőzményre tekintettel a felperes visszautasította azt, így gipszrögzítést követően hazament. Hazaérve fokozódtak a fájdalmai, ezért az Országos Mentőszolgálat 2016. december 13-án 19 óra 24 perckor viasszállította a sürgősségi osztályra, A korábbi műtétnél fellépett pulmonológiai szövődményre tekintettel a konzervatív, műtétet mellőző kezelést alkalmaztak.

A bizonyossággal határos valószínűséggel megállapíthatóan felperesnél az ellátása során diagnosztizált 8 napon túl gyógyuló sípcsont törése közvetlenül a 2016. december 12. 16 óra 48 perckor történt kórházi felvételt megelőzően, a rendőri intézkedés foganatosításának napján keletkezett. A sérülés nagy valószínűséggel a bal térd külső felszínét ért közvetlen nagy erejű tompa erőbehatás következtében alakulhatott ki.

A felperesnél jelenleg a bal térdízületet érintő mozgásbeszűkülés, illetve térdízületi instabilitás nem észlelhető, így %-osan kifejezhető egészségkárosodás nem állapítható meg, ugyanakkor a felperesnél az alsó végtag terhelhetősége csökkent, terhelésre térdízülete fájdalmas, az alsó végtagi fájdalom és az ebből eredő mozgási nehezítettség, sántítás nem

kizárólag a perbeli sérüléssel függ össze, abban részoki szereppel bír a 2015-ben elszenvedett medencetörés.

A felperessel szemben indult büntetőeljárásban a Pécsi Járásbíróság 10.B.804/2017/18. szám alatti ítéletével megállapította, hogy felperes bűnös garázdaság büntetében, mely miatt 3 évre próbára bocsátotta.

A felperes kereseti kérelmében kérte annak megállapítását, hogy az alperessel szolgálati viszonyban álló rendőrök őt, a vele szemben folyó intézkedés során a testi kényszer, illetve bilincselés alkalmazásakor bántalmazták, ennek okán sérült a testi épséghez, egészséghez, valamint a magánlakás sérthetatlenségéhez fűződő személyiségi joga. Kérte továbbá az alperest 8.000.000 forint sérelemdíj, ennek 2016. december 12. napjától számított késedelmi kamata és perköltség megfizetésére kötelezni.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Kifejtette, hogy az alperes részéről hiányzik a jogellenesség, valamint a felróhatóság, továbbá a felperes az általa előadottakkal nem bizonyította sem a jogsértés tényét, sem pedig az alperesi magatartás és a felperes által elszenvedett sérelem közötti ok-okozati összefüggést. Utalt arra, hogy az alperesnél szolgálatot teljesítő rendőrök intézkedése jogszerű volt, betartották a vonatkozó jogszabályi előírásokat, ugyanakkor a felperes a rendőri intézkedésnek ellenállt. Felperes lábtörése korábban, nem a rendőri intézkedés során keletkezett.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével megállapította, hogy az alperes a felperessel szemben 2016. december 12. napján foganatosított rendőri kényszerintézkedés során megsértette a felperes testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogát. Kötelezte 800.000 forint sérelemdíj, ennek 2016. december 12. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kifejtette, az nem volt vitatott, hogy a rendőri intézkedés közhatalom-gyakorlás keretében valósult meg, így a felperes által hivatkozott személyiségi jog megsértésére vezető jogellenes tevékenységet az alperes nyilvánvalóan közigazgatási jogkörben okozta. A felperes tehát a Ptk. 6:548. § (1) bekezdése alapján érvényesítheti a személyiségi jogsértéssel okozott kár megtérítése iránti igényét, mely a kártérítési felelősség alapfeltételein túl a többletfeltételt, a jogorvoslati lehetőség kimerítését is előírja. E körben hivatkozott a kialakult bírói gyakorlatra, mely szerint a rendőri intézkedés módja miatt bekövetkezett személyiségi jogsértésekkel összefüggő nem vagyoni jellegű károk tekintetében a rendőrségi törvényben szabályozott panasz nem alkalmas jogorvoslat a bekövetkezett károk elhárítására. Kiemelte, hogy a felperes sikeresen bizonyította az alperes jogellenes magatartását, az alperes kimenteni nem tudta magát. A felperessel, mint vádlottal szemben jogerős ítélet állapította meg a bűncselekmény elkövetését, amelyhez az 1952. évi III. törvény 4. § szerint kötve volt, azzal azonban, hogy a rendőri intézkedés tekintetében az arányosság vizsgálata és e körben a közvetlenség oka folytán lehetőség van bizonyítást lefolytatni. Megállapította, hogy a felperes viselkedésével kirívóan közösségellenes magatartást tanúsított, annak erőszakos, garázda jellege, a fegyverhasználat lehetséges veszélye jogalapot teremtett az alperes célzatos, határozott fellépésére, intézkedési kötelezettségének teljesítésére. A rendőrségről szóló 1994. évi XXIV. törvény (Rtv.) 15. § (1) bekezdése szerint azonban a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes

céljával. Az Rtv. 17. § (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a rendőri intézkedés során a kényszerítő eszköz alkalmazása esetén lehetőleg kerülni kell a sérülés okozását. A lefolytatott bizonyítási eljárás során a felperes következetes előadása, a szakértő aggálytalan szakvéleménye, szemben az alperessel szolgálati viszonyban lévő rendőrök elfogulatlannak nem nevezhető tanúvallomásaival, igazolta a felperes tényállítását, mely szerint az alperes a testi kényszer alkalmazása során aránytalan, súlyos sérülést okozott a felperesnek. Az alperes e jogellenes magatartásával megsértette a felperesnek a testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogát.

Az elsőfokú bíróság a felperes egyéb alperessel szolgálati viszonyban állók jogellenes magatartására vonatkozó – a magánlaksértés, ruházat jogosulatlan átvizsgálása, bilincs használata – keresetét alaptalannak találta. A felperes magatartása kirívóan közösségellenes, garázda magatartása ez utóbbi intézkedések foganatosítására a jogalapot az alperes számára megteremtette, így az alperes ezen intézkedések során jogszerűen járt el, a terhére olyan magatartás nem állapítható meg, mely a felperes hivatkozott személyiségi jogait megsértette volna.

Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj mértéke körében kifejtette, hogy a felperes igénye még valamennyi állított jogsértés bizonyítása esetén is eltűzött lenne, figyelemmel arra, hogy a felperes nyilvánvalóan nem az adott helyzetben elvárható módon járt el. Az elszenvedett sérülés, deformitás, mozgásbeszűkülés, tengelyeltérés nélkül gyógyult, így a sérülés keletkezésével és a gyógyulással összefüggésben nem vitathatóan átélt fájdalmakon, illetve a felgyógyulás idejére járó mozgáskorlátozottságnak az általános élettapasztalattal együtt járó körülményein túl egyéb többletkörülmény bizonyítást nem nyert, 800.000 forint alkalmas a felperes által elszenvedett sérelmek ellentételezésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést. Kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése körében tévesen és nem teljeskörűen értékelt az orvosi dokumentációt, illetve a tanúk előadását. A törés a képalkotó-felvételhez képest 0-14 nap közötti keletkezési idejű, így a felperes azt kétséget kizáróan bizonyítani nem tudta, hogy az intézkedés során keletkezett és nem korábbi sérülés következménye, figyelemmel az ambuláns lapokra, amelyek közötti ellentmondást a kirendelt igazságügyi szakértő nem oldotta fel. Sérelmezte, hogy a per során meghallgatott alperes alkalmazottainak tanúvallomását figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság, mert megkérdőjelezte a szavahihetőségüket és elfogulatlanságukat, márpedig valamennyi tanú büntetőjogi felelőssége tudatában nyilatkozott. Álláspontja szerint nem bizonyított, hogy a testi kényszerszerűen aránytalanul hajtotta volna végre az alperes, az jogszerű volt. A felperes fegyverrel fenyegette szomszédját, továbbá a helyszínre érkező rendőrökre is fegyvert fogott, az intézkedés során nem működött együtt, így az elsőfokú bíróság téves jogértelmezéssel állapította azt meg, hogy a testi kényszer alkalmazása során aránytalan, súlyos sérülés okozásában megnyilvánuló, kirívóan jogellenes alperesi magatartás bizonyítást nyert. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság jogszabálysértően mellőzte a bizonyítási indítványát.

A felperes az elsőfokú bíróság ítélete ellen csatlakozó fellebbezést terjesztett elő. Kérte az alperes marasztalásának összegét 8.000.000 forintra felemelni. Kifejtette, hogy a sérelemdíj összegének megállapítása során az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy az alperes intézkedése miatt maradandó egészségkárosodása következett be, állandósult fájdalmai

vannak, életminősége jelentős mértékben és tartósan csökkent, így a jogsérelem súlyával nem áll arányban az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj összege.

Fellebbezési ellenkérelmében mindkét fél – fellebbezésével nem érintett részében – az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés alaptalan, a csatlakozó fellebbezés részben alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által egyebekben helyesen megállapított tényállást az elsőfokú bíróság íratai alapján pontosítja az alábbiak szerint:

Az intézkedés során tanú2 a kerítést átugorva jutott a felperes kertjébe, az ott tartózkodó felperes jobb kezét hátra csavarta, a másik kezét tanú3 szorította hátra majd megérkezett tanú4, aki megbilincselte a felperest. Miután a megbilincselés megtörtént a felperest jobb oldalán tanú4 fogta meg, bal oldalon tanú3 tartotta, tanú2 a felperes fejét fogta, „be lett hintáztatva” és megtörtént a „földre vitele” (15.P.21.010/2017/14. számú jegyzőkönyv 7. oldal felülről a 3. bekezdés, 9. oldal felülről a 6. bekezdés).

Kiegészíti a tényállást az elsőfokú eljárásban beszerzett orvosszakértői vélemény alapján azzal is, hogy a felperes által elszenvedett csonttörés jellege folytán annak bekövetkezte után a láb nem volt terhelhető, a felperes járásképtelenné vált.

Az így kiegészített tényállás alapján egyetért a másodfokú bíróság - fellebbezett részében - az elsőfokú bíróság érdemi döntésével a személyiségi jogsértés megállapítása körében.

Az alperesi intézkedés jogszerűségének és arányosságának vizsgálatakor - ahogy azt az elsőfokú bíróság is kifejtette - a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (Rtv.) rendelkezéseiből kell kiindulni. Az Rtv.15.§ (1) bekezdése szerint a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. A 16.§ (1) bekezdése pedig kifejezetten kimondja, hogy a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén az arányosság elvének figyelemmel tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítőeszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége nélkül is biztosítható.

Nem vitás, hogy a kényszerítő eszköz alkalmazására az alperes hatóság részéről mérlegelési jogkörben, jogszabályi felhatalmazás alapján került sor. A mérlegelési jogkör azonban nem jelent korlátlan döntési szabadságot: behatárolják nem csak a jogi keretek, hanem azon belül szűkítik az adott eset körülményei. A mérlegelés a körülmények számbevétele, értékelését, összemérését jelenti, a szempontok között soha nem szerepelhet az eljáró hatóság „kényelme”. Az az intézkedés a legalkalmasabb, legmegfelelőbb, amely még szükséges és már elégséges az intézkedéssel elérni kívánt cél megvalósulásához. Ez elégti ki az alperes által is irányadónak tekintett arányosság követelményét (BDT 2011.2508.).

Az alperesi intézkedés vizsgálata kapcsán fontos kiemelni – különös tekintettel a másodfokú bíróság által pontosított tényállásra -, hogy az intézkedés során a rendőrök az ingatlanba való bemenetelt követően először lefoglák a felperest, a kezeit hátra bilincselték, és azt követően „behintáztatva” vitték a földre, úgy, hogy tanú3 és tanú4 fogták két oldalról, míg tanú2 a fejét fogta. A „lefektetés” módjával kapcsolatban tanú2 az intézkedést vezető rangidős tiszt maga tett ilyen tartalmú nyilatkozatot, amit tanú4 és tanú3 tanúvallomásában nem cáfolt meg. Mindketten úgy nyilatkoztak, hogy a „lefektetés” részleteire nem emlékeznek, csak arra, hogy bilincselés után történt (15.P.21.010/2017/17. számú jegyzőkönyv 5. oldal alulról 2. bekezdés, 9. oldal utolsó bekezdés). Tanú2 e körben még olyan nyilatkozatot is tett, hogy semmilyen testrésze nem ért a földre a felperesnek, ami teljesen életszerűtlen. Egy hátrabilincselte kezű ember lefektetésekor reflexből a térdét ereszti le először, kivédendő a teljes test elzuhanását. Ez még akkor is így van ha két oldalról fogják. A felperes térsérülése ennek során következett be, azután, hogy felperes már hátrabilincselte kézzel állt, a rendőri élet fenyegetettsége már szóba sem jöhetett.

Az arányosság körében kifejtett alperesi hivatkozás tehát nem alapos. A perbeli intézkedés során rendőrök ekkor már nem voltak veszélyhelyzetben, életük, testi épségük közvetlen veszélynek nem volt kitéve. E helyzetből kiindulva messze meghaladja az arányosság követelményét az, ahogy a megbilincselte felperest a ruházata átvilágítása céljából ilyen módon, „behintáztatva” a földre vitték. Az Alkotmánybíróság fellebbezésben hivatkozott döntése a fent részletezett tényállásbeli eltérésre tekintettel a jelen ügyben nem irányadó.

Az alperes a fentiekben túl még arra is hivatkozott, hogy a kárfelelősséghez szükséges okozati összefüggés hiányzik, a felperes nem bizonyította, hogy a sérülés az alperes magatartásának következménye. Állítása szerint felperes sérülése a rendőri intézkedést megelőző napokban keletkezett.

Egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ekörben kifejtett jogi érvelésével. Az elsőfokú eljárásban beszerzett orvosszakértői vélemény aggálytalan. A bizonyossággal határos valószínűséggel megállapítható, hogy a sípcsonttörés az intézkedés során következett be. A kirendelt igazságügyi orvosszakértő egyértelműen rögzítette, hogy egy ilyen törés azonnali olyan nagyfokú fájdalommal jár, melynek következtében az a láb nem terhelhető, nem használható, még akkor sem, ha ittas az adott személy, ami bizonyos fokig csökkenti a fájdalomérzetet. Márpedig a rendelkezésre álló adatokból az tényként megállapítható, hogy az intézkedést megelőzően az udvaron felperes a névl-gyel való konfliktusakor mindenféle segédeszköz nélkül, két lábon állt, ugyanez mondható el az intézkedés kezdetén a felperes két lábon jött ki az ingatlanból, és állt meg az udvarban. Az intézkedő rendőrök sem hivatkoztak arra, hogy megérkezésükkor, illetve a földre vitel előtt felperes sántított volna, illetve valamilyen segédeszközzel állt volna. Mindezek összevetése eredményeként az állapítható meg, hogy felperes sípcsonttörése az alperes intézkedése előtt nem keletkezhetett. A hivatkozott ambulánslap sem támasztja alá az alperesi tényállítást, miszerint a klinikára való beszállításakor elmozdulással járó törést nem észleltek, tartalmazza azonban, hogy a 2016.12.13.00.09 perckor készült röntgenfelvétel szerint a felperesnél bal sípcsont proximális végének törése látható.

Az alperesnek az az intézkedése, hogy a hátrabilincselte kezű felperest - aki akkor már az intézkedő rendőrökre nem jelentett semmiféle veszélyt, ellenállást nem tanúsított - a ruházat átvizsgálása céljából olyan módon fektette le a földre, hogy a bal sípcsont törését szenvedte

el, nem volt arányban az intézkedés törvényes céljával. Korábban a kényszerítő eszköz alkalmazása – a felperes megbilincselése - jogszerű volt ugyan, figyelemmel a felperes magatartására, azonban a további eljárás módja már meghaladta az elérni kívánt cél által indokolt testi kényszert, ami megalapozza az alperes felelősségét.

Eltérő tényállás megállapítására okot adó bizonyítási indítványa az alperesnek nem volt. A fent részletezett – és az alperes alkalmazottainak előadását is figyelembe vevő – megállapítások cáfolatára az alperes által hivatkozott tanúvallomások nem alkalmasak.

A másodfokú bíróság az alperes eljárási szabálysértésre hivatkozását is vizsgálta, mely alaptalan.

Az alperes által megjelölt sérelmezett jogszabályhely (2016. évi CXXX. tv. (Pp.) 276.§ (4) bekezdés) a jelen eljárásban még nem alkalmazandó, miután az eljárás 2018. január 1-jét megelőzően indult, így a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény szabályait kellett alkalmazni. Egyebekben helyesen hivatkozott a felperes arra, hogy az alperesnek a szakvélemény kiegészítésére volt indítványa, illetve a szakértő tárgyaláson történő meghallgatására, de a szakvélemény kiegészítését követően ilyen indítványt újból nem terjesztett elő, a tárgyalás berekesztését megelőzően úgy nyilatkozott, hogy bizonyítási indítványa a továbbiakban nincs (15.P.21.010/2017/52. számú jegyzőkönyv 2. oldal utolsó előtti bekezdés).

Az elsőfokú bíróság eljárása jogszerű volt, bizonyítási indítvány hiányában nem sértette meg az 1952. évi III. törvény 221. § (1) bekezdésében írt indokolási kötelezettségét sem. A szakvélemény egyébként is mentes azoktól az ellentmondásoktól, amelyekre az alperes hivatkozott. Az a körülmény, hogy a felperesnél felvételekor elmozdulással járó törést nem észleltek, nem teszi kétségesé az ezt követően 13-án 00.09 perckor készült röntgenfelvétel helyességét, sem az orvosszakértői vélemény megállapításait.

Helyesen állapította meg tehát az elsőfokú bíróság, a Ptk. 2:51.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a 2:43. § a) pontja szerint, hogy az alperes az intézkedése során megsértette a felperes testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogát, és a Ptk. 2:52.§ (1) bekezdése értelmében sérelemdíj fizetésére köteles.

Az elsőfokú bíróság a felperest megillető sérelemdíj összegének vizsgálatakor helyesen indult ki a Ptk. 2:52.§ (3) bekezdésében írt körülmények összevetéséből. A másodfokú bíróság azonban részben egyetértve a felperes csatlakozó fellebbezésének jogi érvelésével – bár a felperes által igényelt 8.000.000 forintos összeg nyilvánvalóan eltúlzott –, az elsőfokú bíróság által megállapított 800.000 forintot nem találta alkalmasnak a felperes által elszenvedett hátrányok kompenzálására.

Figyelembe veendő, hogy a törés ugyan maradandó sérülések nélkül gyógyult, azonban az orvosszakértő a szakvéleményében kihangsúlyozta, hogy az az ízfelszín sérülésével járt, ami hosszútávon az ízületek fokozott kopását, illetve az ízületi kopás felgyorsulását eredményezheti. Felperes térde fájdalmas, amely terhelésre fokozódik, az alsó végtag terhelhetősége csökkent, s felperes részben e törés miatt bal lábára sántít. Mindemellett sem

hagyható figyelmen kívül az értékelésénél a felperes intézkedés során tanúsított felróható magatartása sem. (Itt utal a másodfokú bíróság arra, hogy az elsőfokú ítélet 11. oldalának negyedik bekezdése két elírást is tartalmaz. Ezeket a másodfokú bíróság kijavítja azzal, hogy rögzíti: a Pécsi Járásbíróság felperes magatartását minősítette bűncselekménynek, és felperes előállítása maradt el a rosszabbodó egészségi állapotára tekintettel.) Az összecszerűség körében értékelni kell, hogy a sérelmet okozó felróható magatartás egy hatósági intézkedés során történt, a felperes 8 napon túl gyógyuló csonttörést szenvedett. Az ilyen módon végrehajtott intézkedés alkalmas a hatósági/rendőri eljárás szabályszerűségébe vetett közbizalom megingatására. Előtérbe kerül ezért a sérelemdíj preventív jellege is. Mindezek összegzéseként a másodfokú bíróság 2.000.000 forintot talált szükségesnek és elégségesnek a felperest ért hátrányok kompenzálására.

Fentiek okán a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az 1952. évi III. törvény 253.§ (2) bekezdése alapján – fellebbezett részében – részben megváltoztatta, és az alperes által fizetendő sérelemdíj összegét 2.000.000 forintra és kamataira felemelte. Ezt meghaladóan tekintette a keresetet elutasítottnak, és hagyta helyben – fellebbezett részében - az elsőfokú bíróság ítéletét.

Módosult a fentiekre tekintettel a pervesztesség-pernyertesség aránya, a kereset azonban így is eltűzött, ezért az 1952. évi III. törvény 81.§ (1) bekezdése alapján a felperes köteles az alperes elsőfokú perköltségét megfizetni, ennek összegét a pernyertességi arányok változására figyelemmel a másodfokú bíróság 150.000 forintra leszállította a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (3), (5) és (6) bekezdése alapján, figyelemmel az alperesi képviselő elsőfokú eljárásban kifejtett tevékenységére, a pertárgyértékre és az ügy jogi megítélésére.

A pervesztesség arányában felemelte az alperes által a Gazdasági Hivatal felhívására fizetendő állam által előlegezett költség összegét 14.085 forintra.

A másodfokú eljárásban felmerült költségeit az 1952. évi III. törvény 81.§ (1) bekezdése szerint mindegyik fél maga viseli, miután az alperes fellebbezése teljes mértékben sikertelen volt, a felperes csatlakozó fellebbezése pedig kisebb részben volt csak alapos.

A feljegyzett másodfokú eljárási illetéket a felperes személyes költségmentessége és az alperes illetékmentessége folytán a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14.§-a alapján az állam viseli.

Pécs, 2020. március 4.

Dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, Dr. Berki Csilla s.k. előadó bíró,
Dr. Gyöngyösiné dr. Antók Éva s.k. bíró